

Sygn. akt II KKN 522/97

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Piotr Hofmański

Sędziowie: SN - Mieczysław Młodzik

SN - Wiesław Kozielowicz (spr.)

Protokolant: Kamila Różańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2000 r.

sprawy **A. C.**

oskarżonego z art. 147 § 1 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w O.

z dnia 16 kwietnia 1997 r., sygn. II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 22 stycznia 1997 r. sygn. K [...]

- I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego A. C. przekazuje Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- II. zarządza zwrot na rzecz oskarżonego A. C. kwotę 300 (trzystu) złotych uiszczonej opłaty od kasacji.**

U Z A S A D N I E N I E

Prokurator Rejonowy w O. oskarżył A. C. o to, że w dniu 15 lutego 1996 r. na stacji PKP w O. jako maszynista pełnił w stanie nietrzeźwości czynności zawodowe związane bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa ruchu pojazdów tj. o popełnienie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 147 § 1 kk z 1969 r.(k. 54-55).

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 22 stycznia 1997 r. sygn. akt II K [...] postępowanie karne wobec A. C. odnośnie zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 27 § 1 kk i art. 29 § 1 kk z 1969 r., warunkowo umorzył na okres 2 lat próby, zaś na mocy art. 28 § 2 pkt 3 kk z 1969 r. zobowiązał go do wpłacenia kwoty 500 zł na rzecz Fundacji Stowarzyszenia Pomocy Dzieciom Chorym w O. (k. 104 – 104v).

Od tego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego i zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 147 § 1 kk z 1969 r. – przez błędną wykładnię tego przepisu,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, przez uznanie, że oskarżony popełnił czyn mu zarzucany, jak również przez przyjęcie, że oskarżony nie był u lekarza w dniu 15 lutego 1996 r., a zaświadczenie lekarskie z 1.III.1996 r. jest spreparowane na potrzeby

oskarżonego, że oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości wykonywał czynności związane bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa w ruchu kolejowym, że świadek J. w dniu 15 lutego 1996 r. znalazł się na jednostce elektrycznej nie szukając Ł., a w celu podmiany oskarżonego, że oskarżony nie szukał w tej jednostce pozostawionych tam kluczy,

- 3) obrazę norm prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, w szczególności art. 3 § 1, 357 i 372 § 1 pkt 1 kpk – z 1969 r. przez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających z pominięciem dowodów dla oskarżonego korzystnych bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, art. 3 § 3 kpk z 1969 r. przez rozstrzyganie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, art. 4 § 1 kpk z 1969 r. przez nieuwzględnienie przy orzekaniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, art. 334 § 1 kpk z 1969 r. przez nieujawnienie na rozprawie wyjaśnień oskarżonego z k. 47v akt sprawy i przez nieustalenie przyczyn odmienności wyjaśnień oskarżonego na rozprawie, art. 337 § 1 kpk z 1969 r. przez nieujawnienie na rozprawie zeznań św. M. S. z k. 30v – 31 akt sprawy mimo pominięcie przez tego świadka na rozprawie najbardziej istotnych elementów wcześniejszych zeznań.

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O., ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. C. od dokonania zarzucanego mu czynu (k. 112 – 117).

Sąd Wojewódzki w O. wyrokiem z dnia 16 kwietnia 1997 r. sygn. akt II Ka [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (k. 127).

W kasacji złożonej od w/w wyroku Sądu Wojewódzkiego w O. obrońca oskarżonego A. C. zarzucił:

rażące naruszenie norm prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku a mianowicie:

- art. 406 § 2 kpk z 1969 r. przez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego do zarzutów i wniosków zawartych w skardze apelacyjnej,
- art. 157 § 1 kpk z 1969 r. przez przesłuchanie A. C. w postępowaniu przygotowawczym w warunkach nie zapewniających swobody wypowiedzi (w stanie upojenia alkoholowego) i art. 4 § 1 kpk z 1969 r. przez uznanie – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – takich wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne i za podstawę do ustaleń w sprawie,
- art. 3 § 1, 357 i 372 § 1 pkt 1 kpk z 1969 r. przez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających z pominięciem dowodów dla oskarżonego korzystnych bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,
- art. 3 § 3 kpk z 1969 r. przez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
- art. 334 § 1 i 2 kpk z 1969 r. przez nieujawnienie na rozprawie wyjaśnień oskarżonego z k. 47v akt sprawy, oraz przez nieustalenie przyczyn odmienności wyjaśnień oskarżonego na rozprawie,
- art. 337 § 1 kpk z 1969 r. przez nieujawnienie na rozprawie zeznań świadka M. S. z k. 30v – 31 akt sprawy pomimo pominięcia przez tego świadka najbardziej istotnych elementów jego wcześniejszych zeznań.

Skarżący w konkluzji kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku a także utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w O. i przekazanie sprawy oskarżonego A. C. Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania (k. 141 – 143).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Za zasadny należy uznać podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 406 § 2 kpk z 1969 r.

Przepis ten wskazuje, jakże niezbędne dane, określone granicami środka odwoławczego, powinno zawierać uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego. W

uzasadnieniu sąd odwoławczy, jako sąd głównie sprawdzający prawidłowość orzeczenia sądu pierwszej instancji, poprzez ocenę przedstawionego przez tenże sąd toku rozumowania i jego zgodności z materiałem dowodowym, obowiązany jest rozważyć wszystkie zarzuty oraz wnioski wskazane w środku odwoławczym (por. OSNPG 1987, z. 12, poz. 147, OSNPrPr 1996, z. 11, poz. 11, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Sąd Wojewódzki w O. wydając orzeczenie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w O. miał więc obowiązek uzasadnić dlaczego zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego uznał za niesłuszne, przy czym powinien był przedstawić w sporządzonym uzasadnieniu swój tok rozumowania.

Tymczasem tenże Sąd nieustosunkował się w uzasadnieniu do wszystkich zarzutów apelacyjnych, co trafnie wskazał w kasacji obrońca oskarżonego.

Z treści niezwykle lakonicznego uzasadnienia wyroku Sądu Wojewódzkiego w O. nie wynika aby tenże Sąd, w sposób zgodny z prawem procesowym, odniósł się do zarzutu opisanego pod pkt 2 apelacji. Brak jest też jakiegokolwiek odniesienia się do zarzutów z pkt 3 tejże apelacji.

Skoro zatem uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Wojewódzkiego w O. obraża przepis art. 406 § 2 kpk z 1969 r. (jego odpowiednikiem jest aktualnie art. 457 § 2 kpk), a uchybienie to w realiach sprawy musi być zakwalifikowane jako rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, gdyż tak sporządzone uzasadnienie nie pozwala na stanowcze stwierdzenie, iż Sąd Wojewódzki w O. w sposób rzetelny („pełny”) rozpoznał wniesioną apelację, zaskarżony kasacją wyrok należało uchylić i sprawę oskarżonego A. C. przekazać Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji tylko do wyżej omówionego zarzutu, albowiem rozpoznanie sprawy w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia kasacyjnego, zaś ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów z kasacji jest z uwagi na treść rozstrzygnięcia, bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania kasacyjnego (art. 436 kpk w zw. z art. 518 kpk).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Przewodniczący SSN: (Piotr Hofmański)

Sędziowie SN: (Mieczysław Młodzik)

(Wiesław Kozielowicz)

aw
f/jw